

DE VRIENDENBAND

Port Betaald
Port Payé
Pays-Bas

mededelingenblad
van de Vereniging
Vrienden van de Atletiek
februari 2022
71e jaargang
nr. 1

In dit nummer o.a.

Prijzen winnen zonder te lopen

Anny Schmitz

Lammertsma's legendarische loeier

Voor het voetlicht: Ray van Asten

De Vriendenband

Inhoudsopgave

pagina

71e jaargang nummer 1, 2022

Van de voorzitter	1
Van het secretariaat	2
In Memoriam Henk Appels.....	4
In Memoriam Rijn van den Heuvel	5
Prijzen winnen zonder te lopen	6
Bezorging Vriendenband verraagd.....	7
Aanny Schmitz.....	8
Advertenties Rien van Haperen Consultancy + Praktijk Energiek	11
Stichting Atletiekerfgoed	12
Advertentie Herzog Medical	13
Memory Lane: Lammertsma's legendarische loeier	14
De leugen is je beste vriend én de beste waarheid.....	16
Advertentie YALP.....	18
Advertentie Global Sports Communication	19
Voor het voetlicht: Ray van Asten.....	20
Vrienden Jeugdfonds op de voet gevolgd	26
Advertentie BK Ingenieurs	30
Onze jarigen	31
Voetlichtflits	32

Kopij Vriendenband april 2022

Graag vóór 20 maart 2022

aan de redactie:

Piet Wijker

De Uitkijklaan 12, 1974 XP IJmuiden

pietwijker@gmail.com

tel.: (0255) 513 700 / (06) 202 19 316

Van de voorzitter

De jaarwisseling hebben we inmiddels achter ons gelaten. Ik hoop van harte dat eenieder vol goede moed de eerste schreden in 2022 heeft weten te zetten. Het vermaledijde coronavirus heeft zich van deze overstap naar het nieuwe jaar niks aangetrokken. Goede voornemens in het belang van gezondheid, economie en sport zijn aan dit virus helaas niet besteed.

Gelukkig zijn er, stap voor stap, weer mogelijkheden om te kunnen sporten en bewegen. Maar een ontvangst tijdens de NK Indoor in Apeldoorn zit er, voor dit moment, gewoon niet in. Natuurlijk doet een NK met medailles, limieten en persoonlijke records er niet minder om, maar het blijft toch een beetje kaal zonder trouwe supporters, gasten en publiek. Volgend jaar hopelijk beter.

Dat is ook de afspraak die we in het recente bestuurlijk overleg met Eric van der Burg en een delegatie van de Vrienden hebben gemaakt. Meer nog dan in het verleden zal dit evenement benut worden als ontvangst voor gasten die zich nauw verbonden voelen met de atletieksport. Fraai zult u misschien zeggen, maar Eric heeft inmiddels wel een transfer weten te realiseren naar het Kabinet. Als staatssecretaris voor Asiel en Migratie bij het ministerie van Justitie en Veiligheid heeft hij onmiskenbaar een zware portefeuille. Maar ik ben ervan overtuigd dat hij zich met zijn politiek-bestuurlijke lenigheid weet te redden.

Persoonlijk bewaar ik goede herinneringen aan de samenwerking met Eric van der Burg. Dat was al in de voorbereiding van het bid voor de EK Atletiek 2016 in Amsterdam. Hij wist met zijn enthousiasme als Vice-Mayor van de gemeente Amsterdam het vertrouwen te winnen van de Council Members van European Athletics. En ook na de toewijzing was hij voor deze eenvoudige Brabander een ware steunpilaar in het, laat ik het netjes zeggen, complexe speelveld van Amsterdam. Met zijn steun kregen we het voor elkaar om het Olympisch Stadion EK-waardig op te leveren, het Museumplein in te richten voor het speerwerpen, voor de eerste keer een officiële EK Halve Marathon te houden en ook de para-atletiek aan het programma toe te voegen. Sportief, organisatorisch en financieel was het evenement met als slogan *Athletics like never before* een succes en dat was mede dankzij de niet aflatende support van Eric! Nog herinner ik me zijn emotie bij de afsluiting van dit EK in de Ambtswoning op de Herengracht.

Natuurlijk ken ik de kritiek voor zijn beperkte zichtbaarheid op de bijeenkomsten van de Vrienden. Dat heeft echter niets te maken met een vermeende desinteresse voor het bestaansrecht van de Vrienden. Ook in zijn functie als voorzitter van de Atletiekunie gold hij als pleitbezorger van de atletieksport.

Nogmaals Eric, heel veel succes in deze nieuwe functie.

Rien van Haperen, voorzitter

Van het secretariaat

Adres secretariaat:

Jaap van Amsterdam, Irenestraat 74, 2161 PZ Lisse,
Tel.: 0252 418414 of 06 29288128,
E-mail: secretaris@vriendenvandeatletiek.nl
Website: <http://www.vriendenvandeknau.nl>

Mocht iemand toch bezwaar hebben dat zijn gegevens via de Nieuwbrief aan de leden gecommuniceerd worden of anderszins, laat dit dan even weten via ons mailadres. Wij zullen je mailadres dan uit ons bestand halen.

Daarnaast gaan wij ervan uit dat foto's op de website gewoon gepubliceerd kunnen worden, als ook gegevens via De Vriendenband. Mocht je op welke wijze dan ook hiertegen bezwaar maken, laat dit dan ook aan ons weten.

Mededeling:

- Na de lockdown komt de sportwereld weer langzaam tot leven. Een maand niet sporten heeft op zeer velen een negatieve invloed gehad. Gelukkig kunnen we weer veel. Met name de jeugd heeft hier veel mentale behoefte aan.
- Helaas zal de indoor interland voor de C-Jeugd dit jaar niet doorgaan. Laten we hopen dat de interland outdoor in september wel weer door kan gaan.
- De NK 's indoor zullen wel doorgang vinden, maar nog zonder publiek. Het is niet anders. Duimen dat we aan het begin van het zomerseizoen elkaar wel weer fysiek kunnen ontmoeten op het sportveld.
- Op zaterdag 9 april houden we onze jaarvergadering. Waarschijnlijk nog een keer online. Mocht in de tussentijd er toch gekozen kunnen worden om dit weer fysiek te doen, dan zal dit worden gehouden bij Prins Hendrik in Vught. Nadere mededelingen zullen volgen per mail. (zie 'Agenda' op de volgende pagina).
- Het bestuur heeft een jaarlijks onderhoud gehad met een delegatie van het bestuur van de Atletiekunie. Besproken is hoe wij elkaar kunnen gaan versterken bij de ondersteuning van onze talentvolle jeugd. De voorzitter van de AU geeft aan dat de Atletiekunie het initiatief zal nemen om de ondersteuning van jeugd op korte termijn in samenspraak met de algemeen directeur en het Jeugdfonds van de Vrienden van de Atletiek verder uit te diepen en zegt toe hier nader op terug te zullen komen.
- Ook speelt de vraag wat de mogelijkheden zijn voor de organisatie van een semi-indoorinterland voor de jeugd in 2023. De voorzitter merkt op, dat die alleen plaats zou kunnen vinden tijdens de indoor-weken, als de rondbaan volledig is gemonteerd.
- Verder is besproken hoe we in 2023 in Apeldoorn tijdens de NK-indoor weer een Vrienden-ontvangst kunnen organiseren. De voorzitter is van mening, dat we de reünie-component in Apeldoorn verder moeten benutten. Hier zal in 2022 verder over gesproken worden.

-
- De afgelopen tijd heeft het bestuur een notitie opgesteld over de toekomst van De Vriendenband. Deze visie zal toegevoegd worden aan de stukken voor de ALV.
 - Voor dit jaar wordt weer een aantal atleten financieel ondersteund vanuit het Jeugdfonds.

Nieuwe leden

- Monique Janssen.

Overlijden

- Op 10 januari 2022 is overleden Henk Appels op 80-jarige leeftijd. Zie pag. 4.
- Op 18 januari 2022 is Rijn van den Heuvel op 74-jarige leeftijd overleden. Zie pag. 5.

Ledeninformatie (blijde gebeurtenissen, ziekte e.d.)

- In een aangrijpende aflevering van het televisieprogramma ‘De Kist’ heeft Olga Commandeur gesproken over het feit, dat zij afgelopen jaar is getroffen door een voorstadium van borstkanker. Wij wensen haar veel sterkte met de lopende behandelingen.
- Wij hebben bericht ontvangen van Elly van Hulst dat haar echtgenoot Theo Kersten is overleden. Wij wensen Elly en familie veel sterkte.
- Harrie Drost heeft een knieoperatie ondergaan. Wij wensen hem veel sterkte toe met het herstel.
- Elly de Regt-Henzen is op dit moment nog bezig met het behandeltraject voor haar borstkanker. Wij wensen haar veel sterkte in deze fase.

Agenda

Op zaterdag 9 april zullen wij de **Algemene Jaarvergadering** houden vanaf 14.00 uur.

De vergadering zal Online zijn als de Corona maatregelen dit nog vereisen. Anders zullen wij elkaar fysiek ontmoeten bij Prins Hendrik, Sportlaan 1 te Vught.

Nadere mededelingen zullen volgen per mail alsmede de vergaderstukken.

Namens bestuur
Jaap van Amsterdam, Secretaris

In Memoriam Henk Appels (1941 – 2022)

Op 10 januari is onverwachts overleden: Henk Appels. Hij was 80 jaar.

Henk raakte betrokken bij de atletiek, doordat zijn dochter als pupil lid werd van AC Tion in Enschede. Ook zelf werden Henk en zijn vrouw Joke lid van die vereniging en vervolgens ook jurylid.

Henk ging meer doen binnen de atletiek. Zo was hij enkele jaren bestuurslid en lid van de WOC. Daarnaast zette hij zich in op districtsniveau; zo was hij in District Oost een aantal jaren lid van de District Jury Commissie.

Nadat hij in 1986 z'n jurydiploma had behaald, doorliep hij vervolgens met goed gevolg de cursus wedstrijdleider/scheidsrechter. Het wedstrijdleiderschap sprak hem niet erg aan, maar in de functie van scheidsrechter was hij bij vele wedstrijden betrokken, eerst op districtsniveau en vervolgens ook op nationaal niveau. Zo was hij vele jaren als scheidsrechter in actie bij de FBK Games.

Als je Henk zag, zag je veelal ook z'n atletiekmaat Ben Japink. Nadat eerst Bens echtgenote veel te vroeg was overleden en enige tijd later ook Henks vrouw Joke hetzelfde lot beschoren bleek, stortten Henk en Ben zich volledig op de atletiek en waren ze samen op menig atletiekevenement te vinden. Maar, Henk deed nog meer op atletiekgebied. Zo was hij taakcoördinator juryopleidingen en ook docent. In 2007 werd hem door het Uniebestuur de Waarderingsspelde toegekend.

Bij het bereiken van z'n zeventigste levensjaar ging Henk het wat rustiger aan doen. Wel was hij daarna nog geregeld in actie als jury d'appèl en waarnemer. Deze functies pasten goed bij Henk. Hierbij kwam

niet alleen zijn gedegen kennis van het wedstrijdreglement van pas, maar ook zijn vaardigheid om het correct naleven van de regels te combineren met zijn warme gevoel voor medemenselijkheid. En..... steeds met een vriendelijke lach op zijn gezicht. Wat Henk ook typeerde was dat hij zijn outfit altijd keurig in orde had; aanvankelijk de grijze pantalon, blauwe blazer, wit overhemd en KNAU-stropdas en later het Atletiekunie tenue van de wedstrijdofficials.

Henk, dank voor wie je was.

Wij wensen zijn naaste familie en in het bijzonder dochter Anouschka en haar gezin veel sterkte.

Johan Knaap

In Memoriam Rijn van den Heuvel

Op dinsdag 18 januari jl. is ons lid Rijn van den Heuvel op 74-jarige leeftijd overleden. Hij was al geruime tijd ziek.

In 1965 werd hij lid van het toenmalige DOS, waar hij als junior al direct furore maakte op de korte afstanden. In 1966 kwam hij als A-junior tot 50,0 seconden op de 400 meter en 1.59,1 op de 800 meter. Maar, zoals in die tijd gebruikelijk was, kwam hij ook uit op andere onderdelen zoals hoog, ver, discus en speer. In de periode eind '60, begin '70 was Rijn in Nederland haast onverslaanbaar op de 400 en 800 meter. Helaas werd hij door de KNAU nooit afgevaardigd op 'zijn' 400 m naar een EK of de Olympische Spelen. De Spelen van Mexico in 1968 liep hij mis ondanks het Nederlands record dat hij op 19-jarige leeftijd in augustus liep te Zürich met 46,7 seconden. Die tijd heeft bijna 10 jaar als Nederlands record en bijna 20 jaar als clubrecord standgehouden.

Zijn prestaties werden opgemerkt door bondscoach Wil Westphal, onder wiens hoede hij kwam. Later stapte Rijn over naar Jaap Noordenbos. In de nationale ploeg van de 4 x 400 m nam hij deel aan het EK in 1974. In de finale werd Nederland vijfde in precies dezelfde tijd als in de halve finale: 3.06,3. Ook werd Rijn regelmatig gekozen voor de Europacup voor landenteams of voor andere interlands, waar hij uitkwam op de individuele 400 meter en vrijwel altijd op de 4 x 400 m.

In 1967 werd hij voor het eerst Nederlands kampioen op de 400 m, voor onder anderen Fred van Herpen, Rudo Lievense en Rob Mahieu. In dat jaar liep de nationale 4 x 400 meterploeg voor het eerst onder de 47 seconden. In 1971 kwam hij voor het eerst onder de 1.50 op de 800 m. Vanaf 1972 werd hij driemaal achtereen Nederlands kampioen op die afstand. Trainen deed hij vaak na zijn werk in de avonduren. Als de Nenijs gesloten was, klom hij vaak met Edward de Noorlander over het hek om toch te kunnen trainen. In 1974 kreeg hij het Cor Bassant wisselschild, een hoge Rotterdamse atletiek-onderscheiding.

In het dagelijks leven was Rijn bouwkundig tekenaar. Naast zijn werk volgde hij nog een intensieve avondstudie. Na zijn actieve atletiekperiode is Rijn gaan golfen en deed dat met heel veel passie. In deze sport behoorde hij ook tot de betere spelers. Hij was tevens de initiator van het jaarlijkse golftoernooi van de Vrienden van de Atletiek. Een toernooi dat hij vele malen organiseerde. Velen zullen zich Rijn vooral herinneren als een warm en sociaal betrokken mens, die tevens bekend stond als levensgenieter.

We wensen Betty en familie sterkte toe bij dit grote verlies.

cvdm, met dank aan Adri van den Berge (Rotterdam Atletiek)

Prijzen winnen zonder te lopen

In begin jaren zeventig waren er niet zo veel wedstrijden in Nederland. Vooral niet op de weg. Daarom kwamen Louis Vink (mijn trainingsmaat in die jaren) en ik op het idee eens een wedstrijd in België te gaan lopen. We hadden voor een stratenloop ingeschreven in een stadje waar ik de naam niet meer van weet. Ook de verhalen van mooie prijzen waren wel een reden om daar te starten.

De prijzen in Nederland bestonden in die tijd uit medailles, of bij grotere wedstrijden uit bekers. Bijna nooit meer dan drie (een eerste, een tweede en een derde prijs). Werd je vierde, dan had je pech. Dan knokten we nog wel om bij de eerste zes te komen, omdat de uitslag toen altijd aan het ANP werd doorgegeven en de eerste zes namen stonden dan op maandag in bijna alle dagbladen. Werd je zevende, dan moest je maar harder trainen.

Terug naar ons België avontuur. Om een uur of zes 's morgens vertrokken we met ons drieën (Louis, mijn vrouw Anke en ik). Na een rustige rit kwamen wij aan in het stadje. We hadden nog ongeveer één vol uur de tijd, maar kregen toch de bekende kriebels. Want we moesten de start nog vinden. Over een viaduct waar we onderdoor moesten, zagen we opeens een hele stoet met hardlopers gaan. Wij lachend grapjes maken: “Daar gaan onze tegenstanders, ha ha”. En een lol dat we hadden! Het waren natuurlijk trimmers die gestart waren vóór de echte wedstrijd, dachten wij. Al vonden we wel dat ze voor trimmers erg hard gingen. Nou dat bleek ook wel. Bij het café annex dorps huis hoorden we, dat op last van de politie de start een uur vervroegd was in verband met een wielervedstrijd die na de hartloopwedstrijd gepland was. Het zou te gevaarlijk zijn, omdat het op zaterdagmiddag erg druk werd met het verkeer. Voordat we heel erg boos konden worden, kwam er al iemand van het bestuur van de club 1000 maal excuus aanbieden en werd ons gezegd niet weg te gaan, omdat ze de reiskosten wilden vergoeden. Na de wedstrijd dus.

In de zaal aangekomen keken we onze ogen uit. Wat een geweldige prijzen stonden daar uitgestald! Jammer dat we daar nu niet aan die leuke stratenloop hadden meegedaan en nu ook niets uit konden kiezen. Na de wedstrijd gingen de atleten douchen en omkleden en

In 1972 ging de Edamse Vestingloop wél op de geplande tijd van start. Hier zien we Joop Keizer (links) en Louis Vink in actie. Joop won.

(foto beschikbaar gesteld door Joop Keizer)

werden wij drieën verwend met gratis, heerlijk ruim belegde broodjes, koffie en ander drinken. Tussen haakjes: er was nog een klein opstootje met een wel heel boze atleet. Het bleek de winnaar van het jaar ervoor, die nota bene maar een paar straten van de start woonde en ook te laat was. Hij had zich thuis voorbereid en omgekleed om in wedstrijdkleiding naar de start te gaan.

Het was tijd voor de prijsuitreiking en wij vonden het wel vreemd, dat we vlakbij het bestuur moesten zitten. Toen de nummer acht zijn prijs had opgehaald, werd er pauze gehouden. Het bestuur ging het een en ander uitleggen, waar we een kleur van kregen. Nu waren Louis en ik namelijk aan de beurt om een prachtige prijs uit te zoeken. Ik praat nu over gereedschap koffers met inhoud, stofzuigers, enz. We wisten niet wat ons overkwam. We hadden natuurlijk VEEL liever gelopen voor zo'n prijs.

Maar het verhaal is nog niet afgelopen. Toen de allerlaatste loper zijn prijs had gehaald, zagen we nog een lange rij lopers die één voor één een prijs mochten uitzoeken. Wie waren dat dan? Wat bleek: ook de uitvallers kregen een prijs. Diegene die het laatst uit was gevallen mocht het eerste, dan de volgende tot degene die als eerste was uitgevallen en dus de laatste prijs kreeg. Wat een ervaring was dit voor ons. Na ontvangst van de reiskostenvergoeding en ze heel vriendelijk te hebben bedankt, keken we nog even om naar de prijzentaafel. Daar waar zelfs nu nog mooie dingen lagen, o.a. een mooie Stanley blokschaaf. Ik hoorde Louis mompelen: "Nou, zou een mooie eerste prijs geweest zijn bij ons."

België vond ik voor herhaling vatbaar en ik liep kort daarna dan ook in Antwerpen mijn allereerste marathon. Ik genoot weer van de sfeer van het publiek en de superaardige Belgen.

Joop Keizer

Bezorging Vriendenband verfraagd

Het is met de bezorging van de laatste Vriendenband van 2021 niet overal gegaan zoals de bedoeling was: bezorging van het nummer enkele dagen vóór Kerst. In enkele delen van ons land viel het nummer pas na Kerst (soms zelfs dagen later) in de bus. Dat betreuren wij zeer.

Wij willen benadrukken dat wij de te verzenden exemplaren ruim op tijd ter verzending hebben aangeboden. Post NL is er echter niet in geslaagd om alle exemplaren overal tijdig bezorgd te krijgen. Ons is uitgelegd dat dit te maken heeft gehad met het feit, dat het voor PostNL veruit de drukste periode van het jaar was.

Redactie

Anny Schmitz

Een nuchtere en loyale bestuurder in een mannenwereld

Inleiding

Ons lid van de Vrienden, Anny Schmitz (85), ontmoette ik, na vele jaren, weer tijdens onze reünie in Ouderkerk aan de Amstel op 30 oktober 2021. Toen bedacht ik dat er in De Vriendenband vaak interviews staan van oud-atleten, maar eigenlijk te

(foto's beschikbaar gesteld door Anny Schmitz)

weinig over ex-bestuurders. En Anny, 14 jaar lang bestuurslid van de toenmalige KNAU, heeft toch zeer veel betekend voor onze geliefde sport! Een unieke vrouw in een mannenwereld!

Zo maakte ik een afspraak bij haar thuis in Amsterdam en vertelde zij mij veel over haar actieve tijd in de atletiek. Daarbij ondersteund met een map vol informatie, foto's en krantenartikelen in de periode van 1982 tot 1996.

Als atlete

Anny maakte kennis met de atletiek toen zij in haar jeugd als handbalster opviel bij haar toekomstige man Joop. Joop was toen lid van AV'23.

Zij kende Joop al vanaf 1955 toen zij beiden een speedcursus voor onderwijzer volgden. Ook was zij jaren actief als leidster in het "meer bewegen voor ouderen".

In 1959 trouwde zij met Joop.

Zij wierp de bal op een mooie wijze en dat relateerde Joop aan de werpnummers in de atletiek. Hij zelf was al een verdienstelijke atleet op de 400 en 800 m. Hij wist dat ze bij ADA (Amsterdamse Dames Atletiek) werpers nodig hadden en zo werd zij lid van ADA. Joop had dat goed gezien, want Anny ontpopte zich tot een goede discus- en speerwerpster.

Een mooie anekdote van haar was, dat zij bij een eerste clubontmoeting in 1958 in Krefeld een speer tegen haar hoofd kreeg en in het ziekenhuis terecht kwam. Een slechtere kennismaking met de internationale wedstrijdathletiek valt niet te verzinnen. Gelukkig viel het mee, omdat het een 'schampschot' was.

Uiteindelijk kwam zij in de 'A-klasse' dames met discus- en later ook met speerwerpen. In 1957/58 werd zij Nederlands kampioen speer in de B-klasse dames. In 1958 werd zij als 4^e op de ranglijst uitgenodigd voor een landenontmoeting dames in Polen. Want nummer 2 en 3 op de ranglijst waren zwanger! Fanny Blankers-Koen was toen hun ploegleidster.

Bestuurlijke kwaliteiten in een mannenwereld

Op haar tweeëntwintigste jaar werd Anny al lid van het bestuur van ADA. Later werd zij ook als enige vrouwelijk lid gekozen in de Unieraad. In 1970 werd Anny voorzitter van ADA. Vanaf 1967 begeleidde zij ook bij ADA een trimclubje op de dinsdagochtend; dit heeft zij bijna 50 jaar volgehouden!

Al van jongs af aan verbaasde zij zich over het feit, dat mannen in de atletieksport toch altijd de dienst uitmaakten.

Een aardige anekdote daarbij was een schriftelijke reactie die zij publiceerde in het clubblad van ADA over een indoor interland voor dames eind jaren zeventig in Engeland. Zij schreef, wellicht enigszins sarcastisch, dat voor de 12 dames die werden uitgezonden, er 6 mannelijke begeleiders meegingen! Voor elke 2 dames een mannelijke begeleider? Was dat echt zo nodig?

Deze publicatie viel op bij Hans van Wissen, sportjournalist bij De Volkskrant en resulteerde in een interview met haar, dat in de krant in 1980 werd gepubliceerd.

Hoewel het toenmalige KNAU-bestuur niet echt blij was met deze publicatie, werd zij desondanks door District West 1 voorgedragen als kandidaat voor het hoofdbestuur van de KNAU. Zij werd tegen heug en meug van de rest van het bestuur gekozen.

Zo trad Anny Schmitz als eerste en enige vrouw toe tot het KNAU-bestuur. Met Wim de Beer als voorzitter werd zij, met haar bestuurlijke kwaliteiten en kennis van zaken, uiteindelijk zeer gewaardeerd binnen het bestuur. Omdat je als lid van het dagelijks bestuur van de bond het voorzitterschap van een vereniging moeilijk kan combineren, trad zij in 1983, na 13 jaar, af als voorzitter van ADA.

In het begin had Anny het niet gemakkelijk in de mannencultuur van het KNAU-bestuur. Men zag haar als een soort 'feministe', terwijl zij daar niets mee had. Maar al gauw viel zij op door haar bestuurlijke kwaliteiten en vooral door haar kennis van onze geliefde sport. Zij werd onder Wim de Beer, vicevoorzitter.

Toch stond zij niet graag in de schijnwerpers. Ze kwam nogal afstandelijk en formeel over. Als je dat imago eenmaal hebt, kom je daar moeilijk vanaf. Als je Anny beter leert kennen, dan weet je dat zij nu eenmaal zo is, maar dat er ook een betrokken en bevlogen atletievrouw met gevoel in haar schuilt. Zij 'ging' voor de zaak en was wars van opsmuk en ambitie.

In 1991 overleed Wim de Beer en werd Anny waarnemend voorzitter. Het voorzitterschap heeft zij nooit geambieerd, omdat ze vond dat zij daar niet de juiste persoon voor was. In

de 14 jaar dat Anny in het bestuur van de KNAU zat, was zij tot driemaal toe genoodzaakt om aftredende voorzitters als waarnemer te vervangen.

Hoogte- en dieptepunten

Anny noemde het hoogtepunt uit haar atletiekloopbaan de gouden medaille op de 800 m van Ellen van Langen in 1992 in Barcelona. Als ‘official’ zat zij op de tribune tussen andere (mannelijke) officials met enige ‘verbeelding’. Anny zat daar ook als lid van de European Athletic Association (EAA). Anny stormde naar voren over het hek de baan op en was de eerste die Ellen omhelsde en feliciteerde. De toenmalige NOC-voorzitter en andere officials namen haar dat enigszins kwalijk, maar voor Anny was deze overwinning van Ellen ‘de kers op de taart’ voor de Nederlandse atletieksport.

Terug op de tribune werd ze door iedereen gefeliciteerd en zelfs geïntroduceerd bij prinses Ann van Engeland. Diezelfde avond – bij het IAAF-diner – volgden nog veel meer felicitaties. Anny had het gevoel alsof zij zelf die medaille had gewonnen.

Het dieptepunt in haar atletiekloopbaan was in 1993 toen Erik de Bruin (kogel, discus) in Keulen werd betrapt op doping. Anny stond, als waarnemend voorzitter van de bond, toen volop in de schijnwerpers en was genoodzaakt de affaire te begeleiden. Het veroorzaakte veel ellende door een persconferentie die niet helemaal goed uitpakte in de media. Ook de manier waarop Erik de Bruin alles ontkende, heeft haar in dat jaar veel kopzorgen gegeven.

Afscheid na 14 jaar besturen

In 1996 nam Anny op 60-jarige leeftijd afscheid van het KNAU-bestuur.

Weer als waarnemend voorzitter droeg zij op haar laatste vergadering de hamer over aan Piet van der Molen, die net was aangetrokken als de zoveelste nieuwe voorzitter.

Mooie toespraken waren haar deel. In die toespraken werd haar kennis van de atletieksport en de manier van besturen geroemd: rustig, bedachtzaam zonder enige vorm van paniek bij problemen. De toenmalige staatssecretaris Erica Terpstra roemde haar roldoorbrekende werk dat ze als vrouw realiseerde. Ze was geen excuustruus, zoals Erica in haar toespraak aangaf. Anny werd benoemd tot Ridder in de Orde van Oranje-Nassau. En eveneens werd zij benoemd als Erelid van de KNAU.

Nu, anno 2022, is de Atletiekunie een stuk professioneler geworden.

En Anny heeft daar in haar periode veel aan bijgedragen.

Nu geniet ze van de professionele begeleiding en financiële mogelijkheden die onze topatleten heden ten dienste staan.

Ze heeft nog steeds, na 50 jaar, contact met de trimgroep van het toenmalige ADA. Maar gezien de leeftijden dunt die groep nu wel langzaam uit.

Dank voor het gesprek, Anny!

Frank Jutte

Een ervaren partner voor het uitvoeren van projectmanagement in de sport.
Geen horde te hoog!

www.rienvanhaperen.nl | rien@rienvanhaperen.nl | +31.6.5385.5731

Vegatest

Met de VEGATEST- methode kunnen uitspraken worden gedaan over zwakke organen, belasting door pesticiden of insecticiden, een gebrek aan bepaalde stoffen, aanwezige parasieten, vergiftiging met zware metalen overgevoeligheid voor bepaalde levensmiddelen en allergische reacties.

Vegacheck

Met behulp van de Vegacheck wordt van verschillende gebieden in het lichaam de reactie op prikkels gemeten. Wanneer het lichaam te sterk of te zwak op een prikkel reageert, is er sprake van een storing in het lichaam die ziekteverschijnselen oproept of kan gaan oproepen.

Quantumfysica

In 60 seconden meten welke tekorten er zijn.

072-5156782 • www.marjabak.nl
marja.bak@gmail.com

Nieuws van de Stichting Atletiek Erfgoed

Het artikel in maandblad *Runners*, dat in de vorige Vriendenband werd aangekondigd, is geplaatst in de Special die in december het jaar 2021 afsloot. Negen pagina's met negen zeer in het oog springende foto's, waar steeds een korte tekst is bijgeplaatst. Wij van Erfgoed zijn blij met het resultaat en de aandacht die ermee aan onze Stichting is besteed.

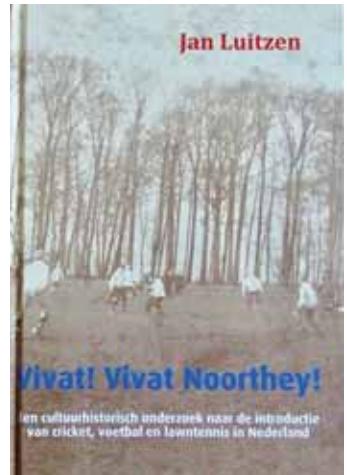
Verder heeft de Gouden Spike ter gelegenheid van de 50^e wedstrijd een fantastisch jubileumboek gemaakt, waarvan wij er een voor ons archief ontvingen. Alle winnaars van de Spike genoemd, geweldige interviews, veel foto's... een heel mooi boekwerk!

Een derde gift: de ingekorte en bewerkte handelsversie van het proefschrift dat Jan Luitzen schreef en waarmee hij promoveerde tot historicus (zie foto). Dit onderzoek gaat over het ontstaan van georganiseerde sport in ons land. Volgens Luitzen is atletiek, de moeder der sporten, in ons land zeker *niet* de moeder geweest, maar die eer is weggelegd voor cricket, rugby en daarna voetbal. Dat zijn niet zomaar Engelse takken van sport.

Gerard Nijboer is gepensioneerd! Ter gelegenheid van het afscheid van zijn werkzame leven kwam bij ons de vraag binnen naar foto's. Natuurlijk konden wij die leveren.

Een aangeboden schilderij van Jo Grootewal, bondstrainer in de jaren '50, hebben wij niet aangenomen. Wij zeiden het al eerder: hoewel iedereen -na afspraak- welkom is, zijn we geen museum. Wat we wel doen, is naar beste kunnen de geschiedenis vastleggen.

Dat blijkt ook uit het historisch onderzoek naar (1) de verenigingen die lid zijn (geweest) van de Atletiekunie; (2) naar alle bestuursleden van de Unie en (3) naar de technisch coördinatoren en hun vergelijkbare voorgangers toen die functie nog niet uitgevonden was. Plus natuurlijk zoveel mogelijk wat die mensen voor de Atletiekunie betekend hebben.

Chris van der Meulen laat aan Ray van Asten zien, wat Atletiekerfgoed van hem in de loop der jaren zoal heeft gearhiveerd. (foto: Piet Wijker)

In januari was Ray van Asten in ons land. Ray, de 800 m loper die op zijn 13^e emigreerde, eerst naar Australië en later naar Amerika, maar die tijdens zijn hele atletiekleven Nederlander bleef en halverwege de jaren '60 top was. Samen met zijn 'gastheer' Piet Wijker bracht hij een bezoek aan ons om foto's te bekijken, info op te halen en met Chris van der Meulen herinneringen uit te wisselen. Hij spreekt nog steeds geweldig Nederlands!

In de hoop dat we in de loop van 2022 weer onbelemmerd aan het werk kunnen, in plaats

van soms in kleine groepjes op het bondsbureau of in het depot,

Hugo Tijmsmans

herzog
sport compression prevention & recovery

Plezierig sporten
Hardlopen is goed voor lichaam en geest maar dan liefst zonder vervelende pijntjes. Of je nu loopt om fit te blijven of prestaties te leveren, met de PRO Sport Compressiekousen van Herzog blijft hardlopen leuk!

Uit onderzoek blijkt dat
76% van de Herzog-gebruikers minder last heeft van blessures, sneller herstelt en meer plezier in het sporten ervaart.

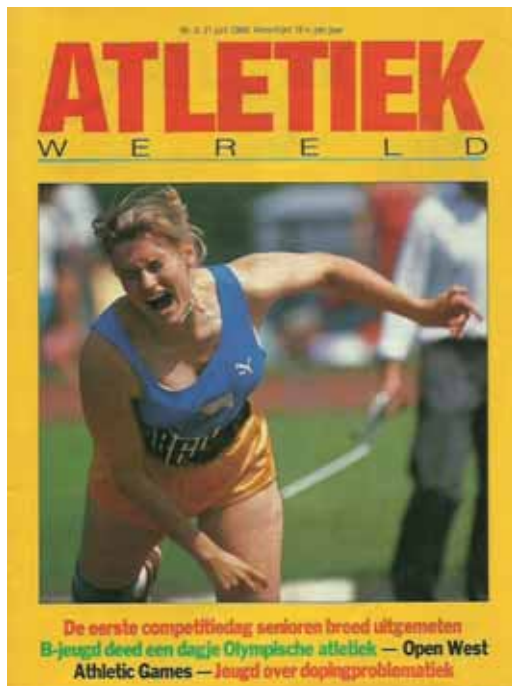
Voordelen van de PRO Sport Compressiekousen

- Effectief door relatief hoge compressie en afnemend drukprofiel
- 6 meetpunten verzekeren de voor **jou** optimale pasvorm
- Die combinatie staat garant voor een doeltreffende werking!

HERZOGMEDICAL.COM

Lammertsma's legendarische loeier

Als je door vroegere Atletiekwerelden bladert op zoek naar onderwerpen die het memoreren waard zijn, kom je af en toe iconische AW-covers tegen. Daar zit op zich al een verhaal achter. Neem bijvoorbeeld die van AW nr. 9 uit 1989. Deze fantastische actieplaat van AW-fotograaf Peter Oey toont Ingrid Lammertsma, direct na haar explosieve uithaal met de speer, die pas na 61 meter en 98 centimeter de grond zal raken. Nadien zou blijken, dat dit de verste speerworp is geweest die ooit is afgeleverd door een Nederlandse atlete.

Ingrid Lammertsma heeft de speer zojuist weg gezwiept naar de ongekende afstand van 61,98 m. (foto Peter Oey; bron: cover van AW nr. 9 - 1989)

Het ‘lanceerplatform’ voor deze legendarische speerworp bevond zich in Rotterdam, waar op 11 juni 1989 de eerste competitiewedstrijd werd afgewerkt. De prestatie van Ingrid Lammertsma leidde tot een lyrische reactie van AW-verslaggever Ed Siemensma, die uitgebreid stilstond bij de fenomenale uithaal van de Lycurgusatlete:

Bijna vier jaar terug stond een Nederlandse atlete op het erepodium bij de Europese jeugdkampioenschappen in het Oostduitse Cottbus. Met “van harte gefeliciteerd en ik wens je erg veel succes in je verdere carrière”, hing ex-wereldrecordhoudster Ruth Fuchs speerwerpster Ingrid Lammertsma een bronzen plak om de nek. Ingrid had een nieuw jeugdrecord van 56,32 m geworpen, maar het zou jaren duren voordat de doorbraak van de zestig-metergrens tot stand kwam. Zeker, in het daarop volgende jaar moest via 58,50 en 58,86 het seniorenrecord er tweemaal aan geloven. Maar zoals zo vaak in ons land waren min of meer ernstige blessures er de oorzaak van dat de echte progressie stokte. Het begon al met een elleboogblessure, gevolgd door een onwillige schouder, waarmee de

Noordhollandse atlete ruim een jaar sukkelde. Tot overmaat van ramp kwam daar halfweg 1988 een vorm van reuma bij, die haar ernstig deed twijfelen aan de voortzetting van haar carrière. Maar de ziekte verdween en het grote doorzettingsvermogen en de vele trainingsarbeid in de winter ervoor werden dan toch beloond.

Eind vorig jaar werd het nieuwe kunststof in Amstelveen in gebruik genomen met de eerste doorbraak: 61,14 m.

Tijdens de competitieopening in Rotterdam nu volgde 61,98 m en echt verbaasd was de 21-jarige studente HTS niet. “Ik wist dat het erin zat, het wachten was alleen op het juiste moment en de goede omstandigheden. Op een gegeven ogenblik was er wat wind en daarvan heb ik geprofiteerd. Bij de afworp voelde ik dat de speer ver zou gaan. Toch is de echt grote vorm er nog niet, dus ik verwacht nog verder te komen. Om internationaal mee te tellen, moet ik meer gaan trainen en dat zie ik eind dit jaar wel.”

Hoe anders zou het lopen, maar dat verhaal heb ik u al eens verteld, in het Voetlichtartikel in De Vriendenband nr. 3 van 2011. Niet gelezen, of vergeten? Hier dan nog even de passage over hoe het Ingrid Lammertsma sinds 1990 verging:

Dat jaar kreeg Ingrid echter last van haar schouder. “Op een gegeven moment bleek, dat bij elke worp mijn schouder uit de kom vloog. De pezen en banden waren verrekt. Uit een operatie in Rotterdam kwam toen, dat de kom van mijn schoudergewricht te klein was voor de kop. Het stukje dat ik bij mijn knieën miste, miste ik ook daar. En omdat de pezen toch een beetje opgerekt waren door het vele gooien en trainen, schoot hij er iedere keer uit.” Ze kwam voor de keuze te staan om de pezen en banden anders te laten vastzetten, maar de revalidatietijd was lang en succes niet gegarandeerd. Een andere optie was om met veel oefeningen de rugspieren zoveel sterker te maken, dat die het uit de kom schieten moesten tegengaan. Ze koos voor het laatste en hield het op die manier nog een jaar of vier uit. “Nou, in 1993 had ik toen al veel pijn. Soms liep ik gewoon huilend te trainen. In '94 zei ik op een gegeven moment: dit gaat niet langer. Ik kap ermee. Charles snapte dat wel.”

U begrijpt, Charles van Commenée, de huidige hoofdcoach van de Atletiekunie, was toen haar trainer. Wilt u het hele verhaal nog eens nalezen, zoek dan het betreffende artikel op onze website maar eens op. Maar wellicht hebt u het Ingrid al gevraagd op de reünie in Ouderkerk a/d Amstel eind vorig jaar, want daar was zij present.

Sinds enige tijd is Ingrid Lammertsma trainer bij haar vereniging Lycurgus, waar zij haar pupillen de kneepjes van het werpersvak tracht bij te brengen.

In 1999 werd de speer voor de vrouwen aangepast. Sindsdien wordt er minder ver gegooid dan voorheen. Wat er echter ook gebeurt, het record met die oude speer pakken ze de Castricumse nooit meer af.

Piet Wijker

De leugen is je beste vriend én de beste waarheid

Hersch Ostropoler voelde dat zijn levenseinde naderde en liet rabbi Baruch en zelfs graaf Krasnapolski naar zijn sterfbed komen. Daarnaast riep Hersch enkele bedelaars en zwendelaars bij zich met wie hij tijdens zijn strooptochten bevriend was geraakt. ‘Nu ik niet lang meer te leven heb, heb ik besloten om mijn testament op te maken en al mijn bezittingen onder jullie te verdelen’, sprak Hersch. ‘Mijn landhuis is voor de rabbi, mijn stallen met paarden voor de graaf. De rest is voor alle dak- en thuislozen.’ ‘Hoe zit dat, Hersch? Je bezit toch helemaal niks?’ sprak de graaf verbaasd. ‘Inderdaad’, sprak Hersch. ‘Ik ben nog steeds zo arm als Job, zo achenebbisj als een oude sjoelrat. Maar nu weten jullie in elk geval hoe wijs ik zou zijn geweest, wanneer ik werkelijk een grote erfenis te verdelen had.’

Daarna sprak iedereen een persoonlijk afscheidswoord tegen de stervende. ‘Hersch, na je dood zul je een grote leegte bij ons achterlaten’, zei rabbi Baruch droef. ‘Ach rabbi, dat deed ik bij mijn leven al: een leegte achterlaten’, sprak Hersch nog altijd scherp van geest. ‘Velen van jullie hebben dat ondervonden, edellieden en rijke vrekken konden erover meepraten. Daarom heb ik besloten om u, graaf Krasnapolski, mijn armoede te schenken. Zodat u weet wat het is om niets te bezitten. Mijn levenslust is voor u, rabbi Baruch, zodat u uw laatste dagen niet in somberheid hoeft door te brengen. Ik vermaak mijn leugens aan al mijn oude zwerfvrienden, zodat zij het beste gereedschap in huis hebben om rijke dwazen te bedriegen. En de roem van mijn heldendaden is voor elke deugniet die in mijn voetsporen wil treden.’

‘Tenslotte heb ik nog een laatste wens. Als ik dood ben, begraaf me dan in een goedkope, oude kist op het kerkhof voor de armen.’ ‘Waarom wil je dat, Hersch?’, vroeg rabbi Baruch. ‘Als je dood bent, maakt een oude of nieuwe kist voor jou toch niets meer uit?!’ ‘Rabbi, u weet dat ik nooit vroom en braaf heb geleefd’, antwoordde Hersch. ‘Als Gods engelen me komen halen om voor de hemelse Rechter te verschijnen, zal ik zeggen dat ik tijdens mijn leven al meer dan genoeg gestraft ben. De oude lijk-kist is dan het bewijs van mijn levenslange armoede. Uit medelijden zullen de engelen me naar het hemelse paradijs begeleiden in plaats van naar de hel.’ Dat was zijn allerlaatste list op aarde: de hemel om de tuin leiden.

(bron illustraties: Wikipedia)

Er is dus ook een tweede systeem van denken. Dat gaat werken als je bijvoorbeeld geestelijk of lichamelijk, of beide tegelijk, iets nieuws wil leren. Zoals de techniek van het polsstokhoogspringen, om maar iets te noemen. Of, andere dwarsstraat, als je je

wilt verdiepen in het zenboeddhisme. Dan wel, als je net nieuw Unieraadslid bent geworden: hoe zit de Atletiekunie in elkaar? Hoe functioneert die? Wat betekent de Unie voor de aangesloten verenigingen en voor al haar leden?

Kort daarna stierf Hersch Ostropoler en werd zijn lichaam begraven op het armenkerkhof van Medziboz. Zijn ziel steeg op naar de hemelse gewesten en arriveerde bij de hemelpoort, waar een waakengel hem enkele vragen stelde. 'Je naam?' 'Rabbi Baruch van Medziboz.' 'Dat lijkt me sterk, want die ziet er heel wat vromer en geleerder uit dan jij.' 'Je hebt gelijk', sprak Hersch. 'Ik ben dan ook graaf Krasnapolski uit Chmelnietski.' 'Dat valt eveneens te betwijfelen, want die staat bekend als een rijke en voorname man, geen schooier zoals jij. Wie ben je?' 'Goed dan, ik ben een gevallen engel die voor straf naar de aarde is gestuurd om te leren wat armoede is.' 'Ik geloof er helemaal niks van. Jij moet Hersch Ostropoler zijn, de beroemde meesteroplichter.' 'Zeg engel, als je dat zo goed weet, waarom vraag je dan wie ik ben?!' 'Ik wilde weten of ik je zou kunnen doorgronden. Nu besef ik dat dat onmogelijk is', zei de engel.

Maar de engel was nog niet klaar met zijn verhoor. 'Volgende vraag: heb je tijdens je leven de armen geholpen?' 'Tijdens mijn vele zwerftochten ben ik nooit iemand tegengekomen die armer was dan ik', antwoordde Hersch. 'Wanneer ik mijzelf ergens uitnodigde en lang bleef hangen om mijn buik goed de kost te geven, heb ik daardoor de honger en armoede niet flink bestreden?!' 'En hoe zit het met de Tien Geboden? Hoe vaak heb je het gebod "Gij zult niet begeren" overtreden?' 'Ontelbare malen', zei Hersch. 'Maar ik heb er ook voor gezorgd dat rijken hun begeerte werd ontnomen, dus op die manier heb ik de wet buitengewoon goed in de gaten gehouden.' 'Het gebod "Gij zult niet liegen"', wat is daarvan terecht gekomen?' 'Ik heb de waarheid altijd heel eerlijk gelogen. Ik zou liegen als ik het tegendeel beweerde.' 'En het gebod van sjabbat, te rusten op de zevende dag? Heb je je daaraan gehouden?' 'Niemand heeft die wet meer nageleefd dan ik!', sprak Hersch. 'Er zijn mensen die het gebod om op sjabbat niet te werken slechts één keer per week opvolgen, maar bij mij gingen er vaak maanden voorbij zonder ook maar enige vorm van arbeid. In die tijd heb ik de sjabbat dagelijks strikt in acht genomen!' 'Kom maar binnen, Hersch', sprak de engel tot besluit. 'Want de hemel kan vrolijke figuren zoals jij goed gebruiken!'

En zo werd Hersch onsterfelijk. Als aartsvader der aartsleugenaars zal hij nimmer sterven. Ook zijn motto blijft altijd bestaan: de leugen is je beste vriend én de beste waarheid. Die waarheid trotseert de tijd, al gaat ze als een armoedzaaier over straat.

Tot hier een gedeelte uit een aloud Pools volksverhaal. De leugen is je beste vriend én je beste waarheid. Die waarheid kennen ze niet alleen in Polen, maar veel atleten weten er ook raad mee.

Een wedstrijd snelwandelen. Vier deelnemers in een leeftijdscategorie aan de start. Een ervan, degene met op afstand het minste persoonlijke record wint. Komt apetrots thuis en

na het weekend raakt hij er op zijn werk niet over uitgepraat. “Ik was zo goed, ik was de allerbeste van iedereen! Ik heb onder andereenverslagen!”

Maar heeft er nergens bij verteld, dat in de laatste kilometer twee concurrenten, die v er voor hem vochten om de overwinning, door juryleden hun derde rode kaart wegens onreglementair wandelen kregen toegekend en dus uit de wedstrijd zijn gehaald en dat de overgebleven (veel betere) concurrent door een blessure voortijdig moest stoppen.

En wat te denken van de voormalige atleet die, ook op al hoge leeftijd, aan bezoekers bij hem thuis steevast zijn olympische

medaille liet zien... Eh, bij nadere bestudering blijkt het wel een medaille te zijn die hij tijdens een regionaal wedstrijdje bij de organiserende vereniging Olympia won.

Het zou me zeer verbazen als je zelf ook niet meerdere voorbeelden kent...En als je hierop “Nee” zegt, kijk dan nog eens naar de titel van dit artikeltje.

Hugo Tijsmans

Als iedereen regelmatig zou bewegen zouden we ons fitter, gezonder en mentaal beter voelen. Dat geldt zeker ook voor 65-plussers.

Yalp en Olga Commandeur zorgen samen dat senioren op een leuke manier in beweging komen. Dit doen zij op een speciale manier. Met een beweegtoestel voor ouderen. Olga Commandeur verzorgt bij iedere Yalp locatie in Nederland advies en ondersteuning.

www.yalp.nl/oudereninbeweging
T. 0547-289 410 | E. info@yalp.nl

Meer sporten en nieuwe mensen ontmoeten.
Samen bewegen op een Olga Commandeur Plein.

**Ouderen
inbeweging**
samen op een Olga Commandeur plein

GLOBAL SPORTS COMMUNICATION

Als een van de toonaangevende **sportmanagementbureaus** in atletiek streven we ernaar **onze sport** vooruit te helpen. Het zit in ons **DNA**. Of het nu gaat om topsportmanagement, evenementenorganisatie of sportmarketingprojecten, we streven naar **innovatie** en **voortgang**. Om dit te bereiken werken we samen met atleten en partners van **wereldklasse**.

Samen zijn we **#TeamGSC**.

Blijf op de hoogte!

VOOR HET VOETLICHT

Ray van Asten: De snelste Nederlander zat in Amerika

Ray van Asten: “In Amerika zag ik opeens de opportunity om een education te krijgen voor niets. Opeens voelde ik dat. Ik dacht: hé, hier is een mogelijkheid om vooruit te komen in de wereld. Dat heeft de atletiek voor mij gedaan.”

(foto Piet Wijker)

Infobox

<i>Naam:</i>	René (Ray) van Asten
<i>Geboren:</i>	13 februari 1942 te Amsterdam
<i>Discipline:</i>	sprint/middellange afstand
<i>Titels:</i>	<u>Kampioen van Californië:</u> 880 yd 1961, 1962; 4 x 440 yd 1962
<i>Deelnemer EK</i>	1962
<i>Interlands:</i>	2
<i>Records:</i>	<u>Ned. recordhouder:</u> 400 m (ev.) 1962-1963, 800 m 1961-1962 + 1962-1970, 4 x 400 m nat. team 1962-1963
<i>PR's:</i>	100 yd 10,3, 220 yd 21,4, 440 yd 47,9, 880 yd 1.48,6, 1000 yd (ind.) 2.10,0 400 m 47,6, 800 m 1.47,9, 1 Eng. mijl 4.17,8 verspringen 6,13

Studeren in de Verenigde Staten is een dure grap. Een jaar studeren kost daar tussen de \$26.000,- en \$50.000,-, afhankelijk van welke universiteit je hebt gekozen. Dat grote verschil komt, omdat de universiteiten de hoogte van het collegegeld zelf mogen bepalen. Het zijn namelijk meestal privé-instellingen, enkele staatsuniversiteiten daargelaten, hoewel ook die het vaak nog moeten hebben van donaties. Voor een Bacheloropleiding staat vier jaar. Wil je daarna ook nog je Masters doen, dan komt er twee jaar bij. Tel uit je winst. Bij elkaar opgeteld praat je over zo'n slordige één tot drie ton. Voordeel is wel, dat het gaat om de studiekosten inclusief kost en inwoning, want meestal woon en eet je gedurende je studie op de campus van de universiteit.

Genoemde kosten zijn voor een jonge atleet met veel talent, maar nog weinig tot geen eigen inkomen een groot struikelblok. Als je dus de kans krijgt om met een studiebeurs te studeren, mits je als talentvolle atleet wordt toegelaten door de universiteit waarop je oog is gevallen, is dat voor menigen een uitkomst. In deze rubriek heb ik diverse voorbeelden daarvan de revue laten passeren. Alle studiekosten worden dan vergoed (je studeert in feite gratis), al staat er wel wat tegenover. Los van het feit dat het de bedoeling is dat je deelneemt aan het drukke atletiekprogramma van de universiteit, moet je ook qua studie aan bepaalde eisen voldoen. Oud-verspringer Frans Maas, die de overstap in 1985 waagde en bijna vijf jaar op de UTEP in El Paso studeerde, vertelde er in deze rubriek ooit het volgende over: *“Naast sporten werd je er overigens ook geacht te studeren. “Als je je credits en je tentamens niet haalt, dan ben je in één semester ineligibile. Dan mag je niet meer trainen en met het team meelopen en ook niet meer in wedstrijden uitkomen. Als het een tweede keer gebeurt, word je geschorst. Dus ja, d'r zat natuurlijk best wel een lekkere stok achter de deur om ook in de studiebanken je resultaten te behalen.”*

Een universiteit investeert zoveel in een atleet, omdat de atletiek in de VS, in tegenstelling tot in ons land met zijn verenigingsstructuur, zich grotendeels afspeelt in de competities tussen onderwijsinstellingen. Sport neemt er een veel belangrijker plaats in dan bij ons. Dat begint al op de High Schools en loopt via de Colleges (vergelijkbaar met onze Hogescholen) door tot op de Universities. Op al die opleidingsinstellingen wordt hard getraind onder leiding van speciaal daartoe aangestelde coaches en dat leidt tot atletiek op (semi-)professioneel niveau. Verantwoordelijk voor het opzetten van al die sportprogramma's is de NCAA (National Collegiate Athletic Association), de grootste organisatie op het gebied van college- en universiteitssport ter wereld.

Zuiver Amerikaans

Ik heb altijd gedacht dat het bij dit alles vooral ging om de eer. Hoe meer overwinningen, titels en records jouw universiteit onder de NCAA-vlag binnenhaalde, des te hoger steeg die in aanzien. En dat trok dan weer sponsors en kandidaat-studenten aan. Nou, dat blijkt behoorlijk naïef gedacht. Onze Amerikaanse vriend Ray van Asten, vorige maand op familiebezoek in ons land, legt uit hoe het echt zit: “Het is heel groot. Universiteiten die iets voorstellen, vooral als zij een groot football team hebben, hebben televisierechten en

maken miljoenen daarmee, op elke vrijdag of zaterdag dat die jongens moeten spelen. Dat is zuiver Amerikaans. Maar ook met atletiek, met zwemmen, basketbal en baseball – jullie noemen dat honkbal – dat is allemaal geld. De universiteit leeft daar gewoon van. Ze willen ook – dat speelt momenteel – dat de atleten op de universiteiten betaald krijgen. Ze hebben gezegd: *hé, moet je horen, als jullie dat geld maken, dan horen wij daar ook wat van te krijgen*. De NCAA heeft daar wel jaren tegen gestreden, maar er zijn al rechters geweest die hebben gezegd: *ze hebben recht op dat geld*. Dus ja. Dat speelt op het ogenblik. Maar dat is nog niet honderd procent in kannen en kruiken.”

De atleten die hier in de loop der jaren zijn langsgelopen en die de stap voor een of meerdere jaren naar de Verenigde Staten hebben gewaagd, werden allemaal daartoe overgehaald door een talent scout of een atleet die al eerder de sprong had gewaagd. Niemand heeft echter het hele traject vanaf de high school via een college tot aan de universiteit doorlopen. Op één na. Die ene is Ray van Asten, hoewel ook hij de eerste stappen op atletiekgebied in ons land zette. Want de in 1942 in Amsterdam geboren René van Asten was een jaar of 11, toen hij zich bij AAC aanmeldde. “Ik heb ook voetballen geprobeerd, korfballen en zwemmen, een heleboel verschillende disciplines. Maar de mensen zeiden: *jij moet atletiek gaan doen, want daar ben je goed in*. En ja, ik had wel talent, eerlijk gezegd. Dus bij AAC heb ik een jaartje of twee gelopen.”

Reistrek

Begin 1956 – Ray was nog geen 14 – emigreerde het gezin Van Asten echter naar Australië. Ray: “Mijn oom, de oudste van de vier broers van mijn moeder, was in ’54 met zijn vrouw en vier kinderen naar Australië getrokken. Maar ja, je weet hoe het is, als het avontuur er eenmaal inzit, heeft opeens iedereen ‘reistrek’. Het was in zekere zin zuiver een avontuurtje, maar in de vroege 50-er jaren was men in Nederland, zoals ik het heb gehoord, toch ook een beetje bang voor een Russische inval. Want natuurlijk zijn ze allemaal door de oorlogsjaren gegaan; al mijn ooms zijn naar Duitsland toe gebracht om er te werken in de werkkampen. Gelukkig zijn ze allemaal teruggekomen, maar die belevenissen blijven toch in de familie hangen, dat begrijp je wel. We gingen dus ook naar Australië om te kijken hoe het daar was; ze dachten ook dat het daar voor mij beter zou worden. Want in Australië was het goed, zoals wij het hadden begrepen.”

Begin januari 1956 stapte het gezin Van Asten op de boot op weg naar hun nieuwe vaderland Australië. “We zijn d’r afgestapt in Freemantle, de haven van Perth, want de familie woonde in Woollooloo, dat was ongeveer 35 mijl van Perth. Er was daar een groot sanatorium, waar mijn oom en tante werkten. En ook mijn vader en moeder hebben daar gewerkt, mijn vader in de foodservice en mijn moeder als verpleegster”, legt Ray uit. Zelf ging hij naar de Northam High School, zo’n 35 mijl verderop. “Elke morgen moest ik om zeven uur op de schoolbus naar Northam, een goed uur rijden. En dan ’s avonds weer terug. Dat heb ik de hele tijd dat wij in Australië waren gedaan.”

Voor een Nederlandse jongen van 14 moet het best moeilijk geweest zijn, die eerste tijd. Ray: “Ik kon geen Engels, ik kon maar een paar woordjes zeggen, maar ik kon het niet

lezen of schrijven. Dus dat eerste jaar is wel heel moeilijk geworden. Ik ben gewoon naar high school gegaan, gewoon met Australische kinderen. Ze hadden geen speciale klassen voor buitenlanders, zogezegd. Er waren wel een heleboel emigranten die in hetzelfde bootje zaten als ik. D'r waren er die, als je in de stad woonde, een beetje hulp kregen. Maar wij woonden niet in de stad, dus hulp heb ik niet zo heel erg gekregen. Maar ja, moet je horen, je leert toch wel wat en daar gaat het om."

Kampioen van West-Australië

Al gauw deed hij echter mee aan de High School kampioenschappen. Want Ray van Asten was nog niet in Australië, of hij was weer gaan hardlopen. "Ik heb altijd op m'n eigen getraind, ik had geen coach. Ik liep meestal 's avonds, als ik thuiskwam van school. Dan liep ik langs de weg voor een uurtje, of twee uurtjes, het lag eraan hoe ik mij voelde." Op zijn eigen school nam hij deel aan de 'sportsday', die steeds in oktober werd gehouden. De leerlingen waren verdeeld over een viertal ploegen, die het tegen elkaar opnamen. Je liep dan op één dag verschillende afstanden. De laatste keer, in 1959, liep Ray op één dag de 220 yd, de 440 yd, de 880 yd en de mijl, won ze alle vier en verbeterde op al die afstanden de schoolrecords! Op de 100 yd miste hij het record met een tiende... "Dat heeft toen nog in de krant gestaan. Maar dat was allemaal op gras, hoor, want het was maar een voetbalveld." Daarnaast waren er telkens in januari de High School kampioenschappen van West-Australië. De eerste keer dat Ray eraan deelnam, werd hij in de categorie tot 16 jaar kampioen op de 440 yards. "De volgende jaren heb ik ook meegelopen, maar niet gewonnen. Toen werd ik steeds tweede, op de 220, de 440, de 880 en de 100 yards, verdeeld over twee zaterdagen", legt Ray uit. Het klinkt haast verontschuldigend.

De reistrek van de Van Astens was echter nog niet gestild. Een vriend van Ray's vader, die in de oorlog in een kamp had gezeten en nadien naar Amerika was geëmigreerd, was in Californië beland. Hij werkte, net als Van Asten sr., in de horeca en haalde hem over om ook de overstap te wagen. En nadat zijn baas Van Asten per brief had verzekerd dat hij hem zou aannemen indien hij naar Amerika zou komen, besloot deze het erop te wagen. Ray: "Nadat de aanvraag bij het Amerikaanse consulaat in Perth was ingediend, kregen wij midden '59 permission om naar Amerika te gaan. Ja, allemaal op eigen kosten, hoor." In oktober 1959 stapte het gezin op de boot, die hen via een enorme omweg (via de Filipijnen, Hongkong, Japan, Canada en langs de westkust van Amerika) naar Los Angeles bracht, waar ze op 29 november aan land gingen. "Dat heeft 44 dagen geduurd, de langste trip van mijn leven", lacht Ray van Asten.

High School record van de VS

De Van Astens vestigden zich in La Verne, vlakbij Los Angeles, waar Ray naar de Bonita High School ging. Uiteraard kwam hij daar in het hardloopteam terecht en liep hij in eerste instantie weer al die afstanden die hij ook in Australië had gelopen. Totdat de atletiekcoach hem vroeg om zich op de 880 yd te richten, want op die afstand had de

school geen winnaar. Ray stemde toe, kreeg trainingsschema's en liep in 1960, 18 jaar oud, bij de wekelijkse wedstrijden tussen de high schools binnen no time de sterren van de hemel. Hij won alles, werd kampioen in zijn League en van Zuid-Californië. Ray: "De hele tijd had ik al 1.52,9 gelopen. Nou, toen dus naar de grote kampioenschappen van Californië, die dat jaar in Palo Alto, bij de Stanford University, werden gehouden. Daar liepen alle gekwalificeerde atleten tegen elkaar. Maar ja, daar waren natuurlijk een heleboel jongens die ook 1.52, 1.53 hadden gelopen, dus dat was een goeie wedstrijd. En die heb ik gewonnen met 1.51,9. Dat was ook meteen een United States High School record. Nummer twee had 1.52,0, nummer drie 1.52,1, nummer vier 1.52,4 en nummer vijf 1.52,7 of 1.52,8, zoiets. De eerste vijf mensen onder de 1.53! De snelste wedstrijd die ooit was gelopen in Amerika." Het haalde alle kranten. Op die prestatie is Ray van Asten achteraf het meest trots. "Dat was mijn grootste overwinning. Want de competitie was wel zó ontzaglijk scherp. En het was ook allemaal nieuw voor mij; ik was er pas een half jaar! Dat was wel een groot welkom in Amerika", blikt Ray terug.

Om een 880 yards prestatie te kunnen vergelijken met een 800 metertijd, moet je 0,7 seconden van de tijd aftrekken. Die 1.51,9 is dus gelijkwaardig aan 1.51,2 op de 800 meter. Ons jeugdrecord stond sinds 1959 met 1.52,4 op naam van Jan van Uden en werd in 1966 door Wijnand Bladt verbeterd tot 1.51,8. In feite verbeterde Evert Hoving pas in 1972 met zijn 1.51,1 de tijd van Ray van Asten uit 1960. Onze Amerikaanse Nederlander was dus een klap sneller dan al zijn leeftijdgenoten in Nederland.

Lopen tegen Peter Snell

Hoeveel indruk die rappe Nederlandse scholier in Amerika had gemaakt, bleek al gauw. Op 10 februari 1961 – hij was nog net geen 19 – nam Ray van Asten in Los Angeles deel aan een indoormeeting, waar hij het op de 1000 yd onder meer moest opnemen tegen Peter Snell. Die was nog geen half jaar eerder in Rome Olympisch kampioen op de 800 m geworden in de Olympische recordtijd van 1.46,3. Terwijl Snell met 2.06,0 het wereld indoorrecord verbrijzelde, werd Van Asten derde in 2.10,0, de vijfde plaats op de wereld indoorranglijst! Later dat jaar finishte Ray, die inmiddels aan het Mount San Antonio College (kortweg Mount SAC) in Walnut studeerde, tijdens de '22nd annual Compton Invitational' op de 880 yd als tweede, waarbij hij op de streep de Amerikaanse 800 meterkampioen Jim Ceverny klopte. Beiden liepen 1.49,4, wat dus overeenkomt met 1.48,7 op de 800 m. Deze 1.49,4 haalde onze recordboeken, 0,4 seconden onder het record van Henk Heida. Die 1.48,7 was immers een berekend, maar niet geklokt record en daar hield onze recordcommissie niet van. In Californië werd hij in elk geval kampioen.

Een jaar later ging het nog sneller. In april 1962 liep Van Asten in Walnut eerst een 440 yd in 49,7 s (= 47,6 op de 400 m), twee weken later gevolgd door 1.48,6 op de 880 yd (= 1.47,9 op de 800 m). Beide yards-prestaties haalden onze recordboeken, terwijl de ervan afgeleide 400- en 800-meterprestaties in onze jaarranglijsten terecht kwamen. Conclusie: Ray van Asten was in 1962 op beide afstanden veruit de snelste Nederlander. "Toen kreeg ik een brief van Jo Moerman van de KNAU, of ik geïnteresseerd was om naar Nederland te komen voor de Europese kampioenschappen. Ik heb toen teruggeschreven dat ik geïn-

Ray van Asten in actie op zijn thuisbaan in Walnut. (bron: cover van AWnr. 8 - 1962)

sprake van fikse onregelmatigheden bij de start, wat tot ernstige vertraging leidde. Mede hierdoor werd Van Asten achter Konings en Koppelaar 'slechts' derde in 1.53,1. En hoewel hij vlak voor het EK in Belgrado nog erg zijn best deed bij een interland tegen Frankrijk met een goede tijd van 1.50,7 op de 800 m en bijdroeg aan een nationaal record op de 4 x 400 m, moest hij in Belgrado het bed houden met angina en kwam er van deelname niets terecht. Achteraf noemt Van Asten die Nederlandse trip het dieptepunt van zijn atletiek carrière.

Terug in de VS won Ray van Asten in de jaren erna nog vele wedstrijden, met name op de 880 yd en vanaf 1963 voor de Universiteit van Oregon, waar hij sindsdien studeerde, onder leiding van de bekende coach Bill Bowerman. Zijn toptijden uit 1962 verbeterde hij echter niet. Toen hij in 1964 een brief schreef aan Moerman met de vraag, wat zijn kansen waren op deelname aan de Olympische Spelen, kreeg hij een afhoudende reactie. In ons land bleek inmiddels de stemming omgeslagen; men weerde landgenoten die in het buitenland hun sport bedreven, uit de Olympische ploeg. Zo werd Van Asten een kans ontnomen om opnieuw, nu op Olympisch niveau, de degens te kruisen met Peter Snell. Die werd in Tokio, zoals bekend, andermaal kampioen. Het was een enorme domper voor onze Amerikaanse vriend.

Tot zover het Nederlandse deel uit het leven van Ray van Asten. De volgende keer vertel ik u, hoe het hem sindsdien als Amerikaan is vergaan.

Piet Wijker

Vrienden Jeugdfonds op de voet gevolgd

Toekomstvisie Jeugdfonds

Een van de belangrijkste doelen binnen de Vrienden van de Atletiek is om het verleden, heden en toekomst met elkaar te verbinden. Het jeugdfonds – als onderdeel van deze mooie club – wil niets liever dan dit ook nastreven.

Tijdens deze langdurige coronaperiode moeten wij het doen met een sterk beperkt aantal wedstrijden met nauwelijks enig publiek. Op Internationaal niveau kan alleen de absolute top zich meten en kunnen evenementen zoals de bekende C-Interland en het Indoor Event voor atleten onder de 17 jaar al helemaal geen doorgang vinden. Fysiek wedstrijden bezoeken is moeilijk en dat geeft dan weer tijd en gelegenheid om eens goed over de toekomst na te denken, want in de toekomst moet je blijven geloven. Met de bekende tegeltjesspreuk in het achterhoofd ga je dan aan de slag: *De beste manier om de toekomst te voorspellen is haar zelf te creëren.*

Verleden

Het Jeugdfonds is opgericht met als doel om talentvolle jeugd te ondersteunen op hun weg naar de top. Hun droom helpen te verwezenlijken, zegt Marjan Olyslager steeds. In de beginperiode werden atleten persoonlijk ondersteund, of in groepsverband door middel van clinics. Persoonlijk gerichte financiële ondersteuning werd in 9 van de 10 gevallen besteed aan buitenlandse stages en bij clinics werden trainers uitgenodigd die door hun ervaring en verdiensten atleten en persoonlijke trainers zich verder konden laten ontwikkelen. Langzamerhand werd duidelijk dat meer talenten bereikt konden worden door deze deel te kunnen laten nemen aan wedstrijden, waarbij er sprake was van een hoger niveau. Dat kan dan op twee manieren: deze wedstrijden zelf organiseren, of bestaande wedstrijden ondersteunen om deze prestatief op een hoger niveau te brengen. De C-Interland tussen Nordrhein-Westfalen en Nederland bestond al ver voordat het Jeugdfonds van start ging, maar door de kwalificatie daarvoor direct te verbinden aan de C-Spelen kwam ook deze wedstrijd op een hoger niveau. Ook werd gekeken naar het “upgraden” van andere wedstrijden, zoals o.a. The International Amsterdam Battle U18.

Een bewijs dat zelf ook wedstrijden georganiseerd konden worden is geleverd door het opzetten van het Internationale Indoor Event voor atleten onder de 17 jaar. Na een voorzichtige start in Zoetermeer werden er succesvolle semi-interlands

De Nederlandse ploeg van het Indoor Event in Munster in 2019. (foto's VB-archief)

georganiseerd in Münster en Gent met deelname van Nordrhein-Westfalen, Wallonië, Vlaanderen en Nederland. De volgende staat gepland in Wallonië.

Heden

Het Jeugdfonds leeft nog steeds. Er worden nog zowel atleten als wedstrijden ondersteund, maar net als in deze coronaperiode staat ook hier de zorg onder druk. Als met name gekeken wordt naar het organiseren van grotere wedstrijden, zoals bijvoorbeeld de semi-interlands, wordt dit gedaan door professionele teams, zoals FLVW (Nordrhein-Westfalen); de Vlaamse Atletiek Liga en LBFA (Wallonië). In Nederland doen wij dit met goedwillende, ervaren en zeer enthousiaste vrijwilligers. Voor de Atletiekunie hebben genoemde evenementen en acties geen prioriteit. Wij hebben er alle begrip voor dat er keuzes gemaakt moeten worden, maar ook wij moeten doorgaan om het geld dat wij van de leden van de Vrienden krijgen, naast de giften en donaties, zo goed mogelijk te besteden; dat is onze verantwoordelijkheid. Problemen waar wij direct mee geconfronteerd werden zijn o.a. het niet meer beschikbaar stellen van nationale kleding en veel te dure accommodaties, zoals de indoorhal in Apeldoorn.

Tijdens de vele gesprekken met en binnen ons bestuur kwamen wij tot de conclusie, dat het roer radicaal omgegooid moest worden qua aanpak en doelstelling. Ik herinner mij nog steeds een opmerking van Mieke Sterk tijdens een Algemene Ledenvergadering, waarin zij stelde dat wij geen “Atletiekunietje” moesten gaan spelen en deze opmerking heeft toch een kern van waarheid in zich. Tot nu toe bepaalden wij wat wij met het geld vanuit het Jeugdfonds wilden en konden doen en vroegen beleefd aan de Atletiekunie (AU), of zij mee wilden doen. Tevergeefs bleek al vrij snel. Er is toen besloten om de zaak 180 graden om te draaien: wij kijken wat de AU op jeugdgebied voor plannen heeft en overleggen of wij daar bij aan kunnen sluiten. Met dat in ons achterhoofd zijn wij het gesprek aangegaan met Eric van der Burg en Frank Koomen.

De Toekomst:

Op 26 november 2021 zaten wij (Rien van Haperen, Elly de Regt en ik) in De Meern om de tafel met Eric van der Burg en Frank Koomen. Doel was om te bespreken, hoe wij aan konden sluiten en een bijdrage konden gaan leveren aan de plannen van de AU.

Als start hadden wij een aantal belangrijke punten uit het Jaarplan 2022 van de AU gehaald, waarvan wij dachten dat er mogelijkheden bestonden voor nauwere samenwerking. Een aantal hiervan zijn:

- Strategische doelstelling: In 2024 heeft de Atletiekunie de aansluiting gemaakt bij de internationale top op de onderdelen horizontale sprongen, polsstokhoogspringen en speerwerpen, en haar positie op de meerkamp, MILA en sprint weten te behouden.
- De jeugd heeft de toekomst! Uit onderzoek weten we dat hoe jonger je leden kan binden, des te langer deze leden als sporter of kader verbonden blijven aan jouw club.
- Voor elke leeftijd willen we een geschikt sportaanbod hebben, waarbij plezier voorop staat.
- Meer kansen voor je C/D-atleten om een van de vier finales te behalen.
- Een gecombineerde A/B-competitie voor aantrekkelijkere wedstrijden en meer strijd.

-
- Het is belangrijk dat er in Nederland kwalitatief goede wedstrijden voor de (sub)top en aanstormende talenten worden georganiseerd.
 - Stimuleren van deelname talentvolle (jeugd)atleten.
 - **In 2022 scouten we talenten en bereiden ze voor op internationale toernooien en leiden ze op in het vak van topatleet.**
 - **Verantwoorde doorstroom van club naar (inter)nationaal podium.**
 - **In 2022 ontwikkelen we drie onderdelen om aansluiting bij de internationale top te bewerkstellingen: horizontale sprongen, polsstokhoogspringen en speerwerpen.**
 - Inspiratie voor de jeugd (*wordt op pagina 28, 29, 30 en 33 genoemd*).
 - Daarom spannen we ons maximaal in om tot de verbeelding sprekende prestaties te realiseren en heel Nederland in de ban van atletiek te krijgen: van de EK en WK Indoor in maart tot en met de EK Cross in december, **jeugdtoernooien** en para-atletiek inclusief, met natuurlijk de Olympische en Paralympische Spelen in Parijs al in het vizier, als absolute hoogtepunt van 2024.
 - Specifieke onderdelen voor jeugd.
 - Onderzoek doen naar mogelijk nieuwe atletiekevenementen met internationale allure.
- De dik gedrukte voorstellen sluiten al aan bij onze doelstellingen.

Ik ga niet in op verdere details van het gesprek, maar beperk mij tot de vermelding dat het een zeer goed en open gesprek was en vooral de conclusie mij een prettige reis naar huis bezorgde. De conclusie was: ***de Atletiekunie zal het initiatief nemen om de ondersteuning van jeugd op korte termijn in samenspraak met Pieke de Zwart en het Jeugdfonds van de Vrienden van de Atletiek verder uit te diepen.***

De deur staat dus iets verder open en wij zullen daar op dezelfde prettige wijze als in De Meern op Papendal verder aan gaan werken. Jammer is alleen dat Eric nu vertrekt en Staatssecretaris wordt van Asiel en Migratie. Ik wens hem daar veel succes en toch ook het nodige werkplezier. Op dit gebied kan er zeker vooruitgang geboekt worden, zoals wij ook binnen de AU hebben ervaren. Denk alleen maar aan Sifan en Abdi. Tot slot wil ik iedereen een jaar toewensen met het grootste aantal positieve ervaringen ooit. En laat dat jaar om te beginnen 2022 zijn.

Opnieuw geen International Indoor Event U17

Het idee dat ontstond in 2017 was zeker geen gok. Het was de overtuiging van een groep mensen die heel nauw betrokken waren bij de doorstroming van de jeugd en die de doelstellingen van het Jeugdfonds een warm hart toedragen. Voor de jeugd was de stap van de C- naar de B-junioren een grote stap in een periode, waarin hun leven veel nieuws aan het ontdekken was en men ineens op sportgebied de stap moest maken naar een volwassener wereld. Voor de jeugd was de stap van de C- naar de B-junioren een grote stap in een periode, waarin hun leven veel nieuws aan het ontdekken was en men ineens op sportgebied de stap moest maken naar een volwassener wereld. Zwaardere competities

en hogere eisen. Het idee ontstond om voor de aankomende talenten op internationaal niveau een wedstrijd te organiseren voor atleten onder de 17 jaar, dus 1^e jaars B. Een van de belangrijkste vragen was waar deze wedstrijd kon plaatsvinden. De hal in Apeldoorn zou de meest ideale combinatie zijn, maar was voor dit jonge evenement te hoog gegrepen en veel te kostbaar. Inpassen in een andere wedstrijd bleek niet haalbaar. Gekozen werd voor de indoorhal van Ilion in Zoetermeer en deze vereniging zegde op 18 december 2017 zijn volle medewerking toe voor de wedstrijd, die op zaterdag 10 maart 2018 werd georganiseerd.

[In 2018 in Zoetermeer was Ruben Rolvink er dus ook al bij!](#)

Het begin was heel voorzichtig. Door de korte voorbereidingstijd konden geen teams op de been gebracht worden met bezetting op alle onderdelen, maar het enthousiasme was groot en er werd met Nordrhein-Westfalen en België afgesproken om hier mee door te gaan. Het jaar daarop was op 9 maart 2019 de organisatie in handen van onze Oosterburen en was een grote professionele indoorhal in Munster het strijdtoneel voor vier “landen” teams: Nordrhein-Westfalen, Vlaanderen, Wallonië en Nederland. Het goede gevoel dat in Zoetermeer ontstond, werd versterkt en op 7 maart 2020 waren alle teams paraat in de Topsporthal Vlaanderen in Gent. De corona angst sloeg bij alle teams behoorlijk toe en een aantal afzeggingen waren er toen al. Een paar dagen later werden de eerste strenge maatregelen afgekondigd.

Er was toen nog de hoop dat de epidemie maar een paar maanden zou duren en bij de afsluiting van deze wedstrijd in Gent werd een “tot ziens” gehoord voor de volgende editie, die gehouden zou worden in de spiksplinternieuwe atletiekhal in het Waalse Louvain-la-Neuve. Intussen weten wij veel meer, de hele epidemie duurt bijna twee jaar, de regels blijven ontzettend streng en na de afgelasting van deze wedstrijd in 2021 hebben alle deelnemende teams in goed overleg met elkaar besloten, dat ook in 2022 deze wedstrijd niet kan worden georganiseerd. De redenen hiervoor zijn overduidelijk: door deze groep atleten kan nauwelijks getraind worden, er zijn geen of nauwelijks wedstrijden waar geselecteerd kan worden en daarbij maken de strenge regels: testen, geen publiek etc., dat een mooie beleving van dit evenement zal ontbreken.

Maar wij blijven hoopvol en plannen. In 2023 hopen wij dit International Indoor Event U17 te kunnen organiseren en in 2024 dan een thuiswedstrijd in Apeldoorn. Met de voorbereiding voor een meeting in Apeldoorn zijn wij al volop bezig. Een zin uit het verslag van de wedstrijd in Zoetermeer uit 2018: *De wedstrijd in Zoetermeer smaakt naar meer, hetgeen ook bevestigd werd door de begeleidingsteams van de drie landen.*

Wij laten onze honger niet stillen en kijken uit naar de volgende “hap”.

Wim van der Krogt

**De beste prestatie
onder alle
omstandigheden.**

bkingenieurs.nl

Onze jarige Vrienden

(tussen haakjes de nieuwe leeftijd)

Maart 2022

1 Theo Bonsen (80)	20 Feico Jansma (80)
2 Ellen van de Bunt-Heemskerk (75)	20 Wim van der Krogt (74)
3 Mariet Thomas-Valkenberg (71)	20 Mitra Smit (34)
3 Piet Wijker (78)	21 Marja Bak-Wokke (65)
5 Henk Mentink (70)	21 Riet Visschers-van den Berg
(69)	
7 Mirjam van den Bremen (56)	22 Harry Dost (78)
8 Marcel van Lith (58)	22 Rudolf Roeleven (54)
8 Marian Olyslager (59)	23 Armand Ellsworth (61)
9 Hans de Vries (70)	27 Roy Sedoc (68)
10 Anneloes Beenackers-Bosman (75)	29 Daan Oppenhuis (28)
10 Kees de Kort (79)	30 Janneke Hulshof (45)
11 Elke Molenaar (24)	30 Carla van der Kallen (54)
19 Ben Hilgers (62)	30 Bram Wassenaar (78)
19 Piet Waaning (75)	

April 2022

2 Yvonne Groot (59)	13 Jaap Noorderbos (83)
2 Wies Lemmens-Thomas (90)	14 Gerfred Greveling (66)
2 Chiel Warners (44)	14 Ben Korver (71)
3 Henk Werk (76)	15 Mieke van der Kolk (54)
4 Tom Jutte (82)	17 Elly van Mechelen-Ernest (75)
5 Marian Thomas (78)	17 Camiel Verweij (56)
9 Hans Slager (64)	18 Jankees Cappon (69)
9 Ingrid Vel (57)	22 Cor Lambregts (64)
10 Marieke Berkhof (40)	23 Jelle Doornbosch (86)
10 Stans Brehm (75)	27 Huug Fischbuch (90)
10 Nelleke Broekmeulen-Koppelaar (53)	28 Paul Grimbergen (65)
12 Guus Mater (71)	28 Leo de Winter (78)
12 Hans Houtzager (78)	30 Christian Tamminga (48)

Voetlichtflits

De in de laatste Vriendenbandeditie van vorig jaar in de Voetlichtrubriek ten tonele gevoerde Jet van Wageningen-van de Giessen is nog niet zo vreselijk lang lid van de Vrienden. Aanvankelijk wist zij van het bestaan van onze vereniging niet af. Toen ze ons eindelijk op het spoor kwam, meldde zij zich echter direct aan. Eind 2012 was dat. Toevallig hielden wij een jaar

Jet van Wageningen-van de Giessen.

later onze reünie vlakbij Papendal en Jet liet zich de kans niet ontglippen om erbij aanwezig te zijn. Ze wilde wel eens zien hoe het er daar tegenwoordig uitzag. In de jaren zestig had zij er zelf immers, als lid van de centrale trainingsgroep, enkele jaren getraind.

Jet: “Ja, ik heb enkele jaren ‘s winters in Papendal getraind hè, ‘s zaterdags, met Ton Eykenboom. En dan gooide ik de lampen kapot. Toen ik daar was moesten wij in die grote zaal gooien. Dan stond je daar achterin en dan gooide ik de lampen..., ik heb daar verschillende lampen kapot gegooid. Ja, in zo’n grote zaal..., die discus die krijgt hoogte. En omdat je dat natuurlijk niet wil, gebeurt het juist wel. Want je denkt: niet zo hoog, niet zo hoog, maar dat gaat dan vanzelf.”

Het zal duidelijk zijn dat Jet van Wageningen-van de Giessen op de reünie van 2013 dus haar ogen uitkeek, toen zij de zaal in het oog kreeg waar tegenwoordig de werptrainingen plaatsvinden. “Jaah! Maar dat vangnet, dat is dichtbij!”

Je zou kunnen zeggen, dat we die netten op Papendal in zekere zin dus te danken hebben aan de kapotte lampen, die Jet van Wageningen-van de Giessen er in de jaren ’60 achterliet.

Gelukkig heeft zij die zelf nooit hoeven te betalen...

Piet Wijker

Bondscoach Gert Damkat legt aan de reünisten van 2013 uit hoe de werptrainingen op Papendal plaatsvinden met al die vangnetten rondom.

(foto: VB-archieff)